

dona s'havia casat solament per poder donar el cognom al seu fill del primer i desconegut home. Avui, de fets com aquest, en passen cada dia, però en aquella època, fou una gran notícia i se'n parlà durant molt de temps. Segons tinc entès, un seu cosí, que l'apreciava molt, últimament el va internar en una casa de vells, on estava molt ben cuidat i atès. Fins fa molt poc, es cartejava amb la Gracieta de l'Estanc, ja que li agradava tenir notícies del seu poble natal. Que en pau descansi.

Un altre fet que també cal explicar és que un senyor d'una casa molt potentada de Begur va anar a fer negocis a terres llevantines i se suposa no li va anar gaire bé. Allà, i no sé per quin motiu, va estafar algunes persones entre comerciants i empresaris. Naturalment fou buscat i perseguit per la Justícia, en aquell temps més seriosa que avui dia. Una nit, fugint, arribà a la seva casa de Begur molt espantat i atordit. Per poder sortir d'aquella difícil situació, els seus familiars anaren a casa de la seva modista perquè de pressa i corrents arreglés un vestit d'una de les seves germanes per vestir de dona el fill esmentat. L'endemà al matí, a primera hora, traspassava la frontera francesa, abillat com una senyoreta normal, i s'escapolia així dels seus perseguidors. Al cap d'un temps, retornava a Begur com si res no hagués passat. Els pares ja havien liquidat i saldat aquells deutes.

A Begur, la burgesia i les famílies benestants, enriquides majoritàriament a les Antilles, començaren a adquirir les primeres cases arran de mar. Un exemple és la casa rosa de Fornells, construïda pel begurenc-americà senyor Font, que més tard fou habitada pel famós pintor Gimeno, l'escriptor Josep Pla, la família d'Albert Puig Palau, i avui en són propietaris els Roqué. Que jo recordi, els últims indians que retornaren a Begur als anys 30 o 35 foren en Pere Ferriol, en Paco Font, en Lluís Gifre i en Lluís Comas.

Com a tota la Costa Brava, és evident que a Begur també es practicà el contraband. Eren anys de grans penúries en el subministrament de tota mena de productes, naturalment també el tabac i el cafè. Uns quants pescadors i també d'altres oficis, en aquells temps tan difícils econòmica-

ment, es veieren obligats a fer contraband. Passaren moltes calamitats aquelles nits carregats amb fardells de 50 i 60 kg per aquells mals camins intransitables. Foren molt perseguits i exposaren molt la seva vida. Molts d'ells foren empresonats a Girona. Uns han quedat per explicar-ho i els altres, malauradament, ja han desaparegut.

L'any 1959, la famosa actriu Elizabet Taylor va venir a rodar a Begur la pel·lícula *De repente el último verano*. Tot l'enrenou provocà molta expectació i molta gent va venir a Begur per contemplar la maquíssima Liz. La pel·lícula no va tenir l'èxit que s'esperava, però va donar a conèixer el nostre poble, que és molt important.

El 24 de febrer de 1961 atenent les demandes a causa de la forta immigració, l'Ajuntament es veié amb la necessitat de construir unes noves escoles al carrer Ventura Carreras. La participació de l'oftalmòleg Dr. Arruga a les gestions de condicionament, fa que les escoles portin el seu nom. El dia de la inauguració hi assistiren el batlle Francesc Font, amb tots els consellers, el mossèn Josep Ma. Mir, el governador de Girona i el Dr. Arruga.

Mentre estaven fent les obres de les escoles, tots els nens i nenes del poble, ocuparen provisionalment el local del cafè del Centre, ja en aquell temps en desús.

L'11 d'abril passat, ens deixà per sempre en Marià Frigola i Vilahur, fill gran de l'hereu del llinatge dels Mariano. Com a motiu li deien el "Frenasso". Crec que el causant d'aquest motiu fou l'avi Marquès. En certa ocasió, baixaven tots dos amb un camió carregat de material de construcció per aquella difícil carretera de sa Tuna. De sobte se'ls creuà un obstacle i el noi va haver de fer un "frenasso" molt fort. En Joan que anava mig adormit, anà rebotit per dins la cabina del camió, sense cap conseqüència greu. Des d'aquell fet, en Marquès sempre molta conya, el batejà amb el motiu de "Frenasso".

Als 17 anys, en plena Guerra Civil, el cridaren a files, com tots els de la lleva del biberó. El destinaren al front de l'Ebre i amb la retirada de l'exèrcit republicà passà la frontera, on fou empresonat al camp de concentració d'Argelers. De tornada, treballà quasi sempre al negoci de la família, conduint tota classe de vehicles. Fou molt conegut per tothom sobretot per les confraries de pescadors, ja que en l'època de les teranyines feia el transport del peix a les confraries de la comarca. També a la Sarfa, als transports Rayo de Figueres, de xofer particular a casa dels Triadú de Girona i fins que es va retirar a la Renault de París. Fou una bona persona i un excel·lent conductor i un bon mecànic. Ja jubilat anà a viure a Ossa, ciutat natal de la seva esposa, on morí. Que en pau descansi.

En el proper capítol, continuareu parlant dels esdeveniments d'una època ja una mica més pròspera.

MARIÀ FRIGOLA

Els anys 40 i el començament dels 50, la Festa Major era l'única oportunitat d'oci i diversió.